

ОМЕР СЕЈФЕТИН

МАЈЧИН ПОЉУБАЦ

Једне вечери седео сам у кући своје сестре. Замагљена стакла која су подрхтавала од врисака које је напољу производила снежна олуја, као да су се презнојавала од врућине млаке собе... У једном тренутку моја сестра изађе у ходник, вероватно ради неког посла. Остао сам сам у соби са мојом малом нећакињом, маленом Нермином. Не обраћајући пажњу на мене, она је била заузета својим живописним играчкама иза пећи. Не знам колико је времена прошло, кад одједном викну дрхтавим, малим, нежним вриском што подсети на плач. Ја одједном скочих са дивана на којем сам се још од пре раширио с великом непажњом, и рекох:

– Шта се десило, моја мала Нерминице?

Гледала ме је оним уплаканим, лепим, невиним плавим очима достојним љубави. Толико је била мала, да није знала ништа више да каже. Устала је уз тетурање. Пришла ми је и принела своју малену ручицу мојим уснама. Не схватајући ништа, миловао сам је по коврцавој коси, питајући је:

– Реци ми, душо моја, шта се десило?

Понављајући оне бесмислене речи, што личе на духовни птичји језијк, без престанка је приносила своју сићушну ружичасту ручицу мојим уснама. Ја и даље нисам ништа осећао, наставио сам је миловати...

* * *

Мало касније врата се отворише. Дошла је моја сестра. Нермина ме погледа својим лепим и невиним очима као да је увређена и склизну ми из крила. Потрча својој мајци и принесе своју руку њеним уснама:

– Ох, мама, ох...

Ту малу ручицу, тај ружичасти и танки прст, овлажише пољупци милосрђа. Њена мајка нежним гласом прошапта:

– Ех, чедо моје, како си јој нанела бол? Да ли се опет заглавила у зекиној нози?..

* * *

Тада сам схватио да је рука која се пружала према мојим уснама, да је ова ручица којој је крута шапица белог и чистог зеца (њене симпатичне играчке) нанела бол, чекала топлину лека једног пољупца; чекала је један духовни лек часног, милосрдног пољупца пуног љубави...

Предео с турског
Авдија Салковић